

ISTEN MEGISMERÉSE

A Belső Fény Közösségének (Inner Light Ministries, ILM) könyve.

írta Jim Gordon

Második fejezet

A teremtés története

„Kezdetben volt az Ige” - kezdődik János evangéliuma, „kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet” ez pedig a nyitósora Mózes első könyvének. De mit is értett János az „Ige” szó alatt? És ha Isten a mennyben lakik, akkor hol volt Isten azelőtt, hogy létrehozta volna azt? Ezekben az idézetekben a Biblia egy olyan korról tanít minket, amikor még nem volt föld vagy menny, és hogy minden egy Igével kezdődött. De mit jelent az Ige szó ebben az összefüggésben? Hogy elkezdjük utazásunk és hogy értelmet nyerhessünk ebből az összevisszaságból, el kell kezdenünk utunkat a bibliai értelmezések területén.

Isten tiszta lénye

„Kezdetben Isten” talán a legjobb módja a Biblia tanulmányozásának elkezdéséhez. Mert a Biblia *valóban* egy valós története a teremtésnek, a tudomány egy nap fel fogja tárni ezt az igazságot is. Bár az általuk használt terminológia valószínűleg más lesz, azonban ami igaz a vallás esetében, annak szintén igaznak kell lennie a tudományban és a filozófia területén, vagy egyáltalán nem lehet igaz. És, tényszerűen, kezdetben Isten *volt*. Pont. Mást szóval: volt idő, amikor semmi más egyéb nem létezett a világon, csak Isten tiszta lénye.

Ha most körülnézünk, rengetegféle dolgot láthatunk magunk körül – asztalokat és polcokat, állatokat és növényeket, felhőket és az eget, és milliányi „dolgot”, amely létre lett hozva. Néhány az ember által lett teremtve, néhány gépek és a technológia által. És van néhány, mint a természet, amelyről most is azt mondjuk: az „Isten által” lett teremtve. De ha nyitottak vagyunk arra a feltételezésre, hogy volt idő, amikor nem létezett semmi csak Isten, akkor elkezdhethetjük figyelembe venni, hogy abszolút *minden* Isten által teremtett, direkt vagy

---

indirekt módon. Isten által direkt módon (mint a szeretet, az energia, vagy az idő) vagy Isten által indirekt módon, az Ő teremtésének néhány aspektusán keresztül (mint az ember, aki létrehozta a gépeket, amelyek elkészítik az autókat; vagy a Természet, amely folyókat hoz létre, amelyek kanyonokat teremtenek; és így tovább). És ha Isten volt valaha minden, ami létezett, akkor hogyan lehetne bármi is, ami nem „Isten része”? Ahogy folytatjuk utunk, látni fogjuk, hogy minden ami valaha volt, minden ami most létezik és minden, ami valaha lesz, az *ugyanaz* az Isten, folyamatosan teremtve, folyamatosan tapasztalva és kifejezve Önmagát, és folyamatosan a világra szülve az Ő „Igéjének” megfelelően.

„Jehova” vagy „Yahweh”

Legtöbbünk ismeri Isten ősi héber „nevét”: Jehova vagy Yahweh. De sokan az olvasók közül valószínűleg nem tudják, hogy ezek valójában egyáltalán nem nevek. Ehelyett mindkettő mozaikszó, négy héber betűből összeállítva, amelyek megjelenítik, hogy „van, volt, létezni fog”. Más szavakkal: Isten ősi neve kifejezi az Ő örökkévaló lényét és „minden-ségét”. Erre utalást találunk Mózes első könyvének egy fontos részében:

Mózes azt mondta Istennek: „Ha majd elmegyek Izráel fiaihoz, és azt mondom nekik: ’A ti atyáitok Istene küldött engem hozzátok’, és ők megkérdezik tőlem, ’Mi a neve?’ Akkor mit mondjak nekik?”

Isten ezt felelte Mózesnek: „Vagyok, aki vagyok. Ezt mond az izraelieknek: ’az ÉN VAGYOK küldött engem hozzátok.’”

[Ex 3:13-14]

Tehát, volt idő, amikor semmi más nem létezett, csak a tiszta lény, az „ÉN VAGYOK”, Istenből. És az Ő tiszta lényéből jött létre minden, amit láthatunk magunk körül (és még sokkal több, amit nem láthatunk). Ha volt, amikor csakis Isten létezett, akkor miből, ha nem *Istenből* lett minden más teremtve? De azért Isten is el kellett, hogy kezdje *valahol* az Ő teremtését. Ő így tett azzal, hogy „előreküldött” az Ő saját Énjének tiszta és eredendő lényéből bizonyos jellemzőket. Ezek egy keretrendszer adtak (és adnak), amelyből minden más létrejött – mint létezők Isten lényén belül.

Akkor kezdjük utunkat azzal, hogy megnézzük, melyek voltak azok a tulajdonságok, amelyeket Isten kezdetben kiáramoltatott Önmagából. Hamarosan látni fogjuk, hogy milyen sok gyakran „nem Isten általi”-nak gondolt dolog van, amely valójában Isten, az Ő számtalan kifejeződéseiben, folyamatosan megnyilvánítva az Ő Igéjét. Az isteni szándék Lényének minden szintjén/királyságában tapasztalni, kifejezni és örömet lelteni Önmagában. Ez az a mód, ahogyan Isten egyre teljesebben megismeri Önmagát és meglátja Önmagát visszatükröződni mindenben, ami létezik.

Isten elsődleges tulajdonságai

Isten elsődleges tulajdonságai	
Kreatív lehetőség	Irgalom / Kegyelem
Idő és Tér	Együttérzés / Megbocsátás
Szeretet	Cselekvés / Tapasztalat
Hatalom	Igazság
Akarat / Törekvés / Vágy	Bölcsesség / Tudás
Öröm / Boldogság / Gyönyörűség	Béke
Fény és Hang	Hit / Bátorság
Lelkesedés	Becsületesség / Igazságosság

Mint mondtuk, amikor Isten elkezdett teremteni, azzal kezdte, hogy előre küldte az Ő tiszta lényének bizonyos tulajdonságait, azért, hogy megtapasztalhatta, kifejezhesse és örömet lelhesse saját lényében. Az által, hogy ezt tette, isteni erejének egy részét átadta azoknak a részeknek, amelyeket létrehozott. Ugyanakkor a teremtés egésze mindörökké megmarad Isten egy megjelenésének, s mindig Isten marad a forrás.

Ekképpen, habár van szervezettség az univerzumban, az *elkülönülés* mindig egy illúzió, mert a végső valóság mindig az Istennel való egység. Mint különálló cseppek egy hatalmasabb óceánban, a rész mindig egy az egésszel amelyből származik. S mindaz, ami van, mindaz, ami

valaha volt, és mindaz, ami valaha lesz, az mindig Isten, az Ő ezerféle megjelenésének egyik vagy másik formájában.

A kreatív lehetőség

Az első tulajdonság amelyet Isten „kiárasztott”, a kreativitás volt. Mivel a kreativitás önmagában is egy teremtés (egy „dolog”), tehát Istenből való, és Ő felajánlotta a kreatív potenciált mindennek, ami Őbelőle fog származni. Láthatjuk dolgozni mindenben ami létezik - a legegyszerűbb atomi részecskéktől, az ásványok, a növények és az állatok világán át, és a legtisztábban az embernél jelenik meg. Még egy kőnek is a kristályá alakuláshoz, egy növénynek, hogy gyökeret eresztessen, vagy hogy egy hangya egy bolyt építhessen, kreatív potenciált nyilvánít meg, és ez a képesség a teremtésre az isteni Teremtő egy elsődleges aspektusa minden dologban.

Idő és Tér

Szintén Isten elsődleges önkifejeződései között volt található az idő és a tér létrehozása is, amelyek, természetesen, egyetemes jellegzetességei az életnek a földön – olyannyira, hogy néhányunknak nehezebb esne akár *elképzeln* egy birodalmat, ahol ezek nem léteznek. A gondolkodási folyamat, amelyen keresztül „megértjük” a világunkat és vezetjük életünket *önmagában* az idő és tér struktúrájára épülnek, emiatt limitált gondolkodásmódunk és elképzeléseink mögé kell néznünk, ha az igazi *megértés* egy magasabb szintjére akarunk jutni. Ez a szív jobb megismerése, amelyről korábban beszéltünk.

Még a fizikusaink kezdik megérteni, hogy az idő és a tér sok szempontból illúziók és inkább úgy tekinteni rájuk, mint mozgásban lévő energiára, amely az alapvető építőanyaga minden formának (minden teremtésnek). Minden fizikai atomokból áll, azok pedig atomi részecskékből tevődnek össze. De ezek a részecskék *nem* szilárdak és változatlanok. Ehelyett, ezek energiák, amelyek ki és be mozognak az anyagi formába – az energiából anyaggá és az anyagból energiává alakulnak. Ez az energia dinamikus, változó és önmagában véve formátlan - és tulajdonképpen része az Isten hangjának és fényének egyik frekvenciaszintjének. De ez több mint csak egy Istenből kiáradó energia, mint például

ahogyan a napfény kisugárzik a napból. Ez az energia valójában *az* Isten, s ebből kifolyólag mindenben, amely valaha is teremtve lett, ott van Isten élő jelenléte, a forrás.

Van egy ősi tanítás, amely szerint „a rész kifejezi az egészet”, vagy „a mikrokozmosz megmutatja a makrokozmoszt”. Az alapjelentése ennek az, hogy minden mintában, amelyet az egészből veszünk, megtalálhatjuk a teljes egész igazságát. Sok területen láthatjuk ezt tükröződni: egy tóból vagy egy folyóból vett víz minta megmutatja nekünk a teljes víz tisztaságát és „egészségét”; az orvostudományban, ahol csak egy sejt rengeteg információt mond el arról az emberi testről, amelyből kivették. De, bármennyire is figyelemreméltóak ezek a tudományos eredmények, ezek csak limitált visszatükröződései egy nagyobb valóságnak: ha képesek vagyunk arra, hogy meglássuk a spirituális energiát benne székelni minden egyes dologban, akkor képesek leszünk megtalálni Isten teljességét mindenben. A híres libanoni költő, Kahlil Gibran, erről a nagy igazságról beszélt, amikor azt mondta: „egy csepp vízben ott található minden végtelen óceán titka; a *te* egyetlen részedben ott található a *létezés* minden részlete”⁹.

Ha lenne egy olyan távlencsénk, amely elég erős lenne ahhoz, hogy megláthassuk az atomnál is kisebb részecskéket, és elég széles lenne a látóköre ahhoz, hogy túlláthatnánk vele az ismert egeken, akkor láthatnánk egy álomszerű táncot, amely minden létező belsejében zajlik, és hogy Isten élő Szelleme még mindig „lebeg a vizek fölött” (Mózes 1. könyve 1/2 részlet), az önkifejezés kozmikus gyönyörűségében. Mi itt a Földön csupán parányi töredékeket látunk, s mindegyik ki van téve az igen korlátozott látóképességünknek és az önmagunkból adódó fókuszunknak, amely csak egy kis tere a teljességnek, amelyből érkezünk és amelyben élünk. De az Isten az, akiből *minden* származik, és amelyben mi mind „élünk, mozgunk és vagyunk” (Apostolok cselekedetei 17/28).

Az elkülönülés illúziója

Az idő és a tér kialakulásával egy nagyon jelentős esemény történt. Isten más elsődleges tulajdonságaitól eltérően, az idő és tér megjelenít egy benne rejlő kettősséget. Tehát, az idő és tér megteremtésével elérkezett az elkülönültség megjelenése is: az itt és az ott, a most és az akkor, az ez és az az, a te és az én, és így tovább. Amikor bármelyikünk is Isten ezen

⁹ Idézet Joseph Sheban: Gibran bölcsessége című könyvéből, Philosophical Library, INC, New York, 1966, 55.old

aspektusára figyel, akkor szem elől tévesztjük az igaz és nagyobb valóságot – a valóságát annak az egységnek és lénynek, amelynek még az idő és tér is csak része.

Ahhoz, hogy „visszatérjünk” az Igazság ismeretéhez, ahhoz az idő és tér illúziói mögé kell néznünk, s ehhez nekünk egyszerűen „keressétek először az Ő országát” (Máté evangéliuma 6/33) mint egy élő jelenlétet bennünk, a saját lényünkön belül. Ebben a mindannyiunkban bennünk lévő lényben megtaláljuk a békét, a szeretetet, az együttérzést, a megbocsátást, és Isten *minden* minőségét, amely soha nem változik az idővel vagy a körülmények hatására. Ahogy a világban szerzett tapasztalatainkat felhasználjuk arra, hogy segítsenek számunkra ezen az utazáson, amely során újra emlékezünk kik vagyunk valójában Istenben. Mi betöltjük a legigazabb célját az életnek - ismerni és kifejezni az élő jelenlétét bennünk. De bármikor amikor *elfelejtjük*, hogy kik is vagyunk valójában, akkor illúziók foglyaivá válunk és valószínű, hogy letérünk az utunkról.

De az út elvesztése mindig lehetséges része az ön-felfedezés útjának. Mint a szülő, aki megengedi a gyermekének a szabad választást, Isten megengedi az Ő teremtményének a megtapasztalás, az önkifejezés és az élvezet szabadságát, bárhogyan is válasszon, s ezáltal igazából élhessen az Ő „képe és formája” szerint. És még, egész idő alatt, amint mi az Ő képe szerint élünk és kifejezzük, Ő él és kifejez *bennünk*. Tehát, minden földi tapasztalatunkban Isten szintén jelen van és tapasztal, és a saját egyéni életünk mindig része egy nagyobb Életnek, amely Istené.

Ezt lehet, hogy nehéz lehet megérteni, és ebből sok félreértés származik Isten természetére vonatkozóan, és „nem-Isten”-re. De az univerzum és minden teremtménye nem bábjátékok zsinóron, saját választási lehetőség nélkül. Az univerzum Isten saját Ön-kifejezésének egy formája, és idővel elkerülhetetlen, hogy amely teremtve lett megismerje az ő igazi Énjét. Táguló tudatosságunk egyéni útján, mi mindannyian, végül, rá fogunk ébredni legigazabb identitásunkra, és meg fogjuk találni azt Isten élő jelenlétében bennünk. Az idő Isten egy aspektusa. Nem vált vagy különült el Istentől, és ezáltal bármennyi ideig tart is, valójában nem számít – a megtapasztalás folyamatának kibontakozása a legfontosabb dolog, és Ő nagyon is jelen van, részt vesz és aktívan tapasztal mindent benne.

Isten direkt vagy indirekt kifejeződése

Mindannyian Isten gyermekeként élünk, habár nem mind vagyunk *tudatában* ennek a nagyszerű és egyszerű igazságnak. Így aztán sokan vannak közülünk akik, habár nagyon is részei Istennek, mégis olyan módon használják Istenségüket, amely saját elgondolásunknak megfelelő, és nem teljesen vagy tisztán fejezik ki a isteni identitást, amely mindig sajátunk.

Így, a folyamatos kifejezés kalandjában, az Ő erejének forrásai közül sokan használják az erejüket (az Ő erejét bennük) olyan módon, amely az akaratukat tükrözi, az Övétől függetlenül. Végző soron, Isten akarata teljesül mindenkor, s ebben minden élet az Istenben való egység kifejezésére és megtapasztalása törekszik. Egyszerűbb formában azt is mondhatjuk, hogy Isten *akadálytalan* akarata és szándékai lehet, hogy nincsenek szolgálva, azok szabad választása és korlátozott tudatossága miatt, akiknek Ő odaadta az Ő saját kreatív lehetőségét.

És így mi látunk zsarnokságot, igazságtalanságot és visszaélést, és Isten szeretetteljes karakterétől és az Ő természeténél fogva örömteli természetétől eltévedtetek. De, ugyanekkor, Isten szándéka minden teremtmény számára tapasztalni, kifejezni és élvezni mindig be *van* teljesítve. Amikor mi, az Isten képére teremtett emberek, megismerjük az igazi „hazavezető” útvonalakat, akkor képessé válunk arra, hogy legyőzzük a fájdalmainkat és a nehézségeket, képesek leszünk arra, hogy úrrá legyünk saját gondolkodási és cselekvési mintáinkon, amelyek távolt tartottak minket Isten megismerésétől. És megtalálhatjuk az utat vissza az Ő szeretetébe, kegyelmébe, hatalmába és igazságába – mindazokba a tulajdonságokba, amelyek az Övéi bennünk. Ez a mi történetünk témája: az Ő élő jelenlétét önmagunkban megtalálni, Őt gondolatainkon és cselekedeteinken keresztül közvetlenül szolgálni, és azáltal megtapasztalni, kifejezni és élvezni a saját nagyobb egységünk teljességét itt és most, bárhol is vagyunk.